

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

La setmana clau pels comptes clou amb retrets i prou

■ El PSC respon a ERC que amenaçar de debilitar el govern a Madrid demostra “impotència” ■ L'executiu pressiona Junts

Jordi Alemany
BARCELONA

S'ha acabat el compàs d'espera per tancar un acord de pressupost entre ERC i el PSC i el marge d'una setmana que es van donar a Arenys en una trobada Pere Aragonès i Salvador Illa clou sense cap acord i amb cúmul de retrets acumulats els darrers set dies. Els treballs amb 150 punts d'entesa per tancar un pacte queden encallats en els tres punts ja coneguts per donar continuïtat a la B-40, però en format ronda, entre Terrassa i Sabadell; el del Hard Rock, i el de l'ampliació de l'aeroport i que Aragonès va lamentar dimecres que pel PSC fos una proposta que plantejés de “màxims”. Ahir el primer secretari del PSC li

La frase

“Alguns diuen que la nostra proposta és de màxims, però és de mínims”

Salvador Illa
PRIMER SECRETARI DEL PSC

va respondre que en tot cas les considerava de “mínims” perquè “és el mínim per tornar a posar en marxa Catalunya”.

El socialista encara va fer un segon retret als republicans durant el consell nacional de la formació per condicionar l'acord a l'estabilitat de la legislatura en el govern espanyol. “Sentint alguns comentaris, és ben cert que de vegades l'amenaça és la manifestació més patent de la

impotència”, va afirmar Illa, i va reblar que si no li agradava la seva proposta “haurà de buscar suports en altres grups parlamentaris”.

Amb aquest escenari, l'executiu torna a intensificar la pressió sobre Junts, sense deixar de prioritzar l'acord amb el PSC perquè està més avançat. Si es possessin “les persones al centre”, el PSC i Junts per Catalunya “haurien de sentir-se pressionats” de cara a donar suport al projecte de pressupost català, va afirmar la consellera de la Presidència, Laura Vilagrà, des de la Guingueta d'Àneu. I Aragonès vehicularà dilluns aquesta pressió amb una reunió amb els agents socials i econòmics per exposar-los la situació de la negociació. Qui també va

El líder del PSC, Salvador Illa, en el consell nacional de la formació ■ NATÀLIA SEGURA / ACN

pressionar va ser el candidat d'ERC a l'alcaldia de Barcelona, Ernest Maragall, però només al PSC, demanant al candidat homònim Jaume Collboni que no contribueixi a “aturar més de 500 milions” que estarien a disposició immediata de la capital catalana si s'aproves el pressupost.

Fonts de Junts van recordar ahir a ERC, també en format retret: “Ens van dir que érem el soci prioritari però han preferit coquetejar amb els que diuen que tot ha acabat”,

va afirmar el secretari general, Jordi Turull, durant la presentació de l'alcaldable per a les eleccions municipals a Tarragona, Jordi Sendra.

D'aquesta manera, l'executiu només té tancat un acord amb En Comú Podem amb el qual no suma prou, però que a més penja d'un fil si accepta les peticions del PSC sobre la ronda Vallès i el Hard Rock. Jéssica Albiach va criticar el PSC per fer un “ultimàtum” a l'executiu per “fomentar la ludopatia”. ■

Mas considera que el procés està “hivernat”

■ L'expresident assegura que la CUP no el va apartar, sinó que ho va fer ell

Redacció
BARCELONA

El 129è president de la Generalitat, Artur Mas, va passar ahir pels micròfons de Catalunya Ràdio i va fer una radiografia del present i el passat del país, assegurant que actualment “el procés no està ni viu ni mort, està hivernat al congelador”. Segons Mas, no hi ha cap persona que pu-

gui certificar que s'hagi acabat, ja que “només podran fer-ho els ciutadans de Catalunya quan vagin a votar, són els únics autoritzats”. Per això considera que les paraules del president espanyol, Pedro Sánchez, donant-lo per liquidat són “una provocació”, però també “una irresponsabilitat i una falsedat”.

Divendres es coneixien alguns dels pensaments de l'expresident Jordi Pujol recollits al llibre *L'última conversa (Trobada a Querol)*, en què lamentava la “situació de gran desg-

Artur Mas en una xerrada organitzada per l'ANC l'any passat ■ QUIM PUIG

vell” que s'ha instal·lat a Catalunya i en la política catalana”, que qualifica de “desconcert”. Hi afegia que l'inquietava que no hi hagués “unes prioritats definides” i que “la línia del front està desordenada”, i ahir Mas considerava que ERC té l'estratègia “molt clara i legítima” per ser el partit hegemònic a Catalunya, però que li estava costant “moltíssim” i “no se n'acaba de sortir”.

Mas va assegurar que se sent còmode allunyat de la primera línia política i va negar que la CUP fos la responsable de la fi de la seva carrera política. “La CUP no va ser qui em va apartar, em vaig apartar jo”, tot afegint-hi que va escollir l'opció d'apartar-se perquè “en moments transcendents d'un país les persones no poden estar per sobre dels projectes”, referint-se al projecte sobiranista. ■

TANTXTANT

Josep M. Llauredor Fortuny

Els ‘paganinis’

No es tracta dels admiradors de Nicolò Paganini, l'italià virtuós del violí del segle XVIII, sinó dels habitants d'aquest país. Cadascun d'aquests, pel sol fet de viure-hi, posen més de 2.500 euros anuals a les arques de l'Estat sense esperar-ne res a canvi. La situació de valencians i balears no és gaire millor. Per contra, tots estan assetjats perquè renunciïn a la llengua comuna, als avantatges d'un corredor mediterrani i a qualsevol aspiració de més llibertat. Els volen iguals a la resta d'espanyols, excepte pel que fa a treballar; ho han de fer solidàriament i generosa, com una colònia mediterrània que, a més, ha de produir per tots els altres.

I com que, de l'Estat, no cal esperar-ne cap mena de protecció per allò que soni a català, ja tens les famílies comprant a terminis la Gran Enciclopèdia Catalana i donant-se d'alta a Òmnium; i, més endavant, les quotes de l'ANC, de la Plataforma per la Llengua o del Consell de la República. En la col·lecció de samarretes i carnets només faltaven les caixes de solidaritat per fer front a les despeses, sancions i multes que els tribunals espanyols posen àvidament per veure si encara poden espremer més la vaca i escurar del tot les butxaques dels seus ciutadans de segona. Pagar eternament és la condemna; pagar per allò que deixen de fer els governants de la metròpoli i per la deixadesa dels representants polítics nostrats que no se sap ben bé què esperen d'una Espanya que ja no amaga les seves cartes ni les seves intencions envers el país.

Això sí, van negociant uns pressupostos que no són sinó molles d'un pa que tenen a Madrid. Davant tanta evidència i tanta humiliació costa molt d'entendre que alguns polítics tinguin els pebrots de demanar paciència i més sacrificis. Sort que, encara que pagui, la gent ja no es mama el dit!